

Кога земята всичко погребе
 За него: слава, радост, упование,
 И мѣсто тука вечъ за него не остане:
 Той дири кжтъ въвъ синето небе.

V.

Алфредъ де Мюссе.

Сърдце, сърдце, кипяща бездна
 Отъ страсти, бунтове и пламъ!
 Демонъ! защо въ гърди ни влѣзна?
 Защо отне покоя намъ?

Защо блънувашъ непрѣстанно?
 Защо се свивашъ и дробишь?
 Ту мъртво си, ту стенешъ странно,
 Ту леденѣшъ, ту горишь.

На всѣки мигъ на всяка стѣпка
 Въ гърди ни екне твоя гласъ,
 Всякъ ударъ твой, и скокъ, и трѣпка
 Е грижа, страхъ, ил' боль, ил' страсть.

Сърдце, сърдце, дълбока бездна!
 Кой тройтъ тайни е узналъ?
 Кой умъ вниенъ, кой погледъ влѣзна
 Въ неисходимий твой дедалъ?

Морето има своята матка,
 Небето — и то има сводъ!
 Но ти — ти нѣмашъ дъно, смятка,
 Ни пжтъ, ни край, нито исходъ.

Ти гатанка си вѣчно тайна —
 Ту бѣсъ, ту викъ, ту звѣръ, ту стонъ;
 Едно въ вселенната безкрайна
 Незнаешъ никакъвъ законъ.